OTTHON

Télikabátokról — nőknek

Elhagytuk január közepét, és az időjárás csupán néhány napja igazolja, hogy nemcsak a naptárban, de a valóságban is tél van. A „hosszú ősz" sok gondot okozott az öltözködésben, és sokszor tanácstalanul álltunk egy-egy ruhadarab megválasztásánál. Most viszont már téliek a gondjaink.

Konfekcióiparunk télikabátjai ma már annyira közkedveltek, hogy a gyors időjárás változásnál sem hagyják cserben a vásárlót, hiszen kiváló fazonnal, jóminőségű alapanyagból, mindig divatosan várják a vásárlókat. Nézzük meg néhány mondatban, hogy milyen télikabátot vásároljunk, hogy az divatos, újvonalú, és alkalmas legyen 1961 telére.

A múlt évben iparunk úgyszólván teljes egészében sálgalléros fazonnal készítette a női télikabátokat. 1960—61. telére azonban megjelentek a nagygalléros, kis reverrel készített, szőrmegalléros, vagy műprémes megoldások, igen sokféle változatban. Nehéz lenne általános jellemzést adni az újvonalú kabátok fazonjairól, hiszen olyan sokféle változatban készültek. Jegyezzünk meg talán annyit, hogy ezek a kabátok kissé rövidebbek, mint az 1959-es fazonok, egyenes vonaluk helyett inkább a trapéz vonal jellemző rájuk.

A kabátok színe élénkebb lett, mint az előző években volt, s ezek közül is nem ritkaság a türkiz, acélkék, piros színek alkalmazása. A jobb minőségű kabátokat azonban továbbra is inkább tompább színekben készítő iparunk. Az előző év tudósításaitól eltérően nagyobb mennyiségben kerülnek forgalomba a szürke és a drapp színű télikabátok.

A most forgalomba kerülő női télikabátok anyaga legalább olyan változatos, mint a fazonja. Új mintaként kerül forgalomba a márványmintázatú télikabát, a múlt évben megkedvelt csomós anyagok, de ezek mellett továbbra is divatszöveteink között találjuk a szép kivitelezésű crombi és velúr anyagokat. Új alapanyagként a kockás mintájú dublé szöveteket alkalmazzák ezeknél a kabátoknál.

A télikabátok díszítéséről talán annyit jegyezzünk meg, hogy több szőrme és műszőrme gallért alkalmaznak, mint az előző években, és ezek közül is új színt jelent az angol importból beszerzett, és a sima szőrmét tökéletesen utánzó Teddy-beer anyag, melyet fehér, pezsgő, kékróka és szürke színekben használnak díszítésül. Emellett a vásárlók igen megszerették a szürke és fekete színű krümmer díszítéseket is.

A műszőrme díszítést az ipar nemcsak a gallérok díszítésére, de a kézelőknél, valamint a zsebhajtókánál is alkalmazza. A kabátok bélésénél is inkább a sanzsán- és saténbéléseket használják, melyek külön emelik a kabátok minőségét. A női télikabátok díszítését nagyban emelik a kerámiai és fémgombok, melyek nagyobb mértékben kerülnek ez évben felhasználásra, mint az előző években.

Az idén is divatosak a múlt években megismert műbőrkabátok; melyből 30 százalékkal nagyobb mennyiséget biztosít az ipar, mint az előző évben, és ez a mennyiség, értesülésünk szerint, minden igényt ki tud elégíteni.

Téli szoknya

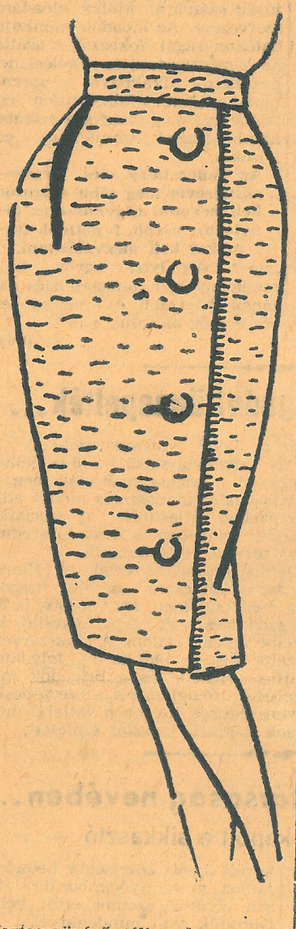

Vastagszövésű téli szoknya, nagy gombdíszítésekkel.

A kőleves

— Magyar népmese —

Egyszer régen, igen régen egy szegény falusi legény elhatározta, hogy vándorútra indul. Ment, mendegélt, napokon, éjszakákon át barangolt, míg egyszer csak nagyon megéhezett. Mivel útitarisznyájában már nem talált egy morzsányit sem a hazai cipóból, elhatározta, hogy betér a közeli faluba, majd csak akad valaki, aki megkínálja egy kis meleg étellel.

Csakhogy abban a faluban egyetlen jószívű ember sem lakott.

— Ha nem látnak vendégül sehol — mondotta a legény az alvégen, a falu utolsó háza gazdájának — majd főzök magamnak kőlevest.

Elcsodálkozott ezen a gazda, és csakhamar híre terjedt, hogy a messziről jött vándor kőlevest akar főzni.

A nagy csodára nevetve futottak össze az emberek.

Hoztak a falubeliek edényt, a szegény vándorlegény pedig megtöltötte vízzel és beletette a követ.

— Megengedné valaki, hogy a fazekat rátegyem a tűzhelyére?

Persze, hogy megengedték, mert nagyon kíváncsiak voltak, hiszen kőlevesről még egyikük sem hallott. Amint a víz forrni kezdett, így szólt a vándor:

— Egy nagy kanál zsírral micsoda pompás illata lenne!

Hoztak neki zsírt három kanállal is.

Minthogy a víz már javában forrt, egyre türelmetlenebbül várta a falu népe, hogy mi lesz. A legény megkóstolta a levest, és így szólt:

— Pompás, csak egy kicsit sótlan. Jó volna belé egy kevéske só.

Hoztak sót több marékkal. A legény megkavarta a levest és újból megízlelte.

— Ha most egy kevéske káposzta is volna benne, nincs ember, aki meg ne nyalná mind a tíz ujját utána.

Erre az egyik asszony beszaladt a veteményes kertbe, és három nagy fej káposztát hozott. A vándor azt is megtisztította és beleszelte a pároló levesbe. A víz csak egyre forrt. A leves már majdnem elkészült, amikor a vendég váratlanul ismét megszólalt:

— Ha még egy falat kolbásszal is megörvendeztetnének, akkor igazán fölséges lenne a leves!

Hárman is vágtak neki egy-egy szelet kolbászt, sőt volt, aki egy jókora kenyeret is hozott. A legény bedobta a kolbászdarabokat a vízbe, és csakhamar elkészült a leves. Akkor levette a tűzről, tarisznyájából kanalat horgászott elő, körülményesen leült, és jóízűen falatozni kezdett. Közben nagyokat harapott a kenyérből. Olyan jóízűen falatozott, hogy csakhamar kiürült a fazék, csak a kő maradt az alján. A falubeliek, akik szájtátva álltak körülötte, szinte egyszerre kérdezték:

— Hát a kővel mi lesz?

— A kővel!? Azt megmosom és — elteszem máskorra, amikor újból olyan helyre érek, ahol semmivel sem kínálják meg a fáradt vándort...

Nevelési gondjainkból

„Zsarnokok" születése

A népboltban állok és soromra várok. Előttem egy éd[illegible] áll kislányával. Az anya jól öltözött. A kislány is. Ö[illegible] háromévesnek becsülöm. Mindezt futólag állapítom meg, s kö[illegible] — mert nem a szereplők külső jellemzése foglal le, hanem a belső lelkiségnek vizsgálata —, figyelem a kibontakozó eseményeket.

Az édesanya gyufát, lisztet, miegymást vásárol, ami a háztartáshoz kell, a kislány meg eközben állandóan édesanyjára néz esengve, s nemcsak szóval, mozdulatokkal is nyomatékot ad jelenlétének.

— Anyuu... anyu... anyu... — és mikor az anya odanéz, rámutat három, forintos csokoládéra, és emelt hangon mondja:

— Ezt kérem, meg ezt kérem, meg ezt kérem.

Az anya szó nélkül megveszi a választott három csokoládét, és kimennek. A további beszélgetést nem én kezdem, hanem a boltos.

— Tetszik tudni, jó kuncsaftok. Mindent itt vásárolnak — kezdi. — Ha nem is kell semmi a háztartáshoz, akkor is naponta bejönnek, mert Katika másképp nem megy óvodába, csak ha csokit kap. Régebben egy szelettel kezdték. Nemrégen a kicsi felemelte a normát kettőre. De, hogy hármat kért volna és választva, ez ma történt először. Bizony kérem, változott a világ. Mertünk volna csak mi, a mi időnkben úgy követelőzni, kaptunk volna a fenekünkre olyat, hogy megemlegettük volna. De ma? Ma nem lehet megverni a gyereket. Ma ki kell szolgálni.

Hát kedves boltos kartárs, és kedves mama, álljunk csak meg egy pillanatra. Igaz-e az, hogy a gyereket ki kell szolgálni? Távolról sem. A gyermek „Őfelsége" csak az őt megillető jogot kapja. Ez a jog a szülőre kötelezettséget ró. Az egyik legnagyobb kötelesség, hogy a gyermekben szunnyadó erőket jól irányítsa.

Hároméves korban kezd kibontakozni a gyermek éntudatának megnövekedése. Az akaratát minden körülmények között érvényesíteni akarja. Ha nem sikerül, dacol. Ezt a kort találóan dackorszaknak is nevezik. De ebben a korban már a gondolkodás képessége is oly fokú, hogy a rendelkezésre álló nevelési eszközök közül bátran lehet alapozni a dicséretre és rosszalásra. Jó az, amit a szülő helyesel, és rossz, amit elutasít. Korholást minél kevesebbet, dicséretet minél többet. A gyerek apró sikereinek örüljünk, mert ezek a sikerek neki nagyok. A korholás egy-egy feddő szó, fejcsóválás, s ne erkölcsi prédikáció, és különösen ne testi fenyítés legyen.

A szülői tekintélynek kell akkorának lenni, hogy ebben a korban ezek a nevelési eszközök elegendők legyenek. Ebben a korban már nagy nevelőeszköz — a legnagyobb — a szülői példaadás. Többet ér, mint minden fenyegetés, gorombaság, hízelgés, vagy ijesztés.

Amit a gyerek lát, és különösen otthon lát, azt teszi. Hiszen ez a kor az utánzási hajlamok kora is. Az animizmus kora, azaz szeret a kisgyerek mindent megszemélyesíteni. Olyanoknak hiszi a tárgyakat is, mint amilyen maga. Nagy az érzelmi telítettsége. Fantáziadús korszak ez. A szeretet nagy rugó ebben a korban, azért hajlandó akár a világgá menni azzal, aki szereti. A „dackorszak" elején nehezen, de a végén önkéntesen engedelmeskedik. Az aktivitás korszaka ez. Ezt a korszak végén az önállósulásra törekvés jellemzi, és játéka is mindinkább társas játékká lesz. Az önzést könnyű nála legyőzni. De a jelzett édesanya mindezt nem tudta, ezért hízelgett kislányának, aki visszaélt a helyzettel, mert hagyták visszaszélni.

Kiszolgálták, holott ebben a korban már jó irányítással, apró cselekedetekkel ő segítené édesanyját: cipőt befűz, port töröl. A feladatokat örömmel teljesíti. Az óvodába is szívesen megy, ha nevelését távolabbi célokhoz alkalmazzuk.

Fónay Tibor

Hogyan díszítsük szobánkat?

Nézzük meg közelebbről azokat a díszítő elemeket, amelyekkel lakásunkat otthonosabbá tudjuk tenni. Mindenesetre első szempont, hogy mindannak, amit a szobában elhelyezünk,

összhangban kell lenni azzal, ami már eddig is ott volt. Tehát a bútorok alakjával, jellegével, színével, a falak, ablakok színével.

Sötétszínű, úgynevezett hagyományos bútorokhoz elsősorban porcelán és ólomkristály vázákat, szobrokat alkalmazzunk díszítő elemként. Ezek nemcsak a bútorok üveges vitrinjeiben helyezhetők el, de igen szépen öltöztetik a bútorokat kívül is. Természetesen a kívül elhelyezett szobrok és vázák legyenek a nagyobbak. Vigyázzunk arra is, hogy könnyen feldőlő szobrokat ne alkalmazunk kívül, mert hamar csorbává, s ezzel értéktelenné válnak.

Csorba, törött, összeragasztott szobrokat, vázákat semmi esetre se tegyünk ki szobánkban dísznek.

Alkalmazni szoktak a szobrok és vázák alá horgolt terítőket. Hagyományos, sötét bútorokból álló környezetben e terítők ma is elfogadhatók, bár az újabb divat egyre inkább háttérbe szorítja őket.

Semmi esetre se tegyünk azonban horgolt terítőket ülőbútoraink kárpitozására.

Olybá tűnik, mintha mi a bútorokat csak dísznek, nem pedig pihenő eszköznek használjuk. Vendégeink is félve fognak leülni rá — főként azoktól a gombostűktől, amelyekkel e terítőket odaerősítik.

Ha már az ülőbútoroknál tartunk, szólnunk kell arról a szokásról, amellyel egyesek ülőbútoraik kárpitját védőhuzattal vonják be. Az ülőbútor kárpitja, színével, hangulatával része lakásunknak. Kényelmet, meleg hangulatot teremt a lakásban. Ha mi ezt oda nem illő rikító színű olcsó kelmével bevonjuk, ugyanúgy járunk, mintha egy formás női alakot esőköpenybe burkolunk. Ne tegyük. Nyárspolgári csökevény.

Ha mégis félünk, hogy a sok használattól az ülőbútor kárpitja idő előtt tönkremegy, terítsük le egy gyapjú takaróval, amelynek színe összhangban van a kárpitozással.

Világos, modern bútorokat inkább kerámiával díszítsük. Ezek között ma már művészi színvonalon álló, zsűribizottság által elfogadott darabok kaphatók. Ha porcelán szobrokat, vázákat alkalmazunk, azok alakja, vonala is modern legyen, és harmónikusan illeszkedjék bele a környezetbe. Helytelen volna modern szobában egy rokokószoknyás porcelánfigurát elhelyezni, még ha az maga nemében igen szép és értékes is.

Fontos díszítő elemei lakásunknak a világító testek is. Mondanunk sem kell, hogy ezek alakjának, kidolgozásának, színének szintén összhangban kell lenni a környezettel.

Hagyományos, sötétszínű bútorok esetén alkalmazzunk öntöttvas, vagy bronz csillárokat. Modernvonalú, világos bútorok esetén, fém, vagy műanyag karú csillárt kell szobánkban elhelyezni.

Vigyázzunk arra is, hogy a csillárok ernyőinek színe összhangban legyen a környezettel, nehogy bántó színhatást okozzon a környezettel ellentétes színű világítás. Igen hatásosan emelik lakásunk hangulatát az oldalfalakon, egyes bútorokon elhelyezett, sokszor rejtett világítótestek. Ezek alakjára és formájára, anyagára vonatkozóan ugyanazok a szabályok érvényesek, mint a mennyezetvilágításra. Törekedjünk arra, hogy ülőbútoraink, fekvőbútoraink szomszédságában mindenütt álljanak rendelkezésünkre világítótestek, amelyeket működésbe tudunk hozni kezünk egyetlen mozdulatával.

(Folytatjuk)